

Uit een werk van Ian Bradley •

Bij veel Keltische heiligen
klonken Gods woorden aan Abraham in de oren
toen zij hun staf opnamen en hun eigen pelgrimstocht begonnen:
"Verlaat uw land en uw familie
en ga naar het land dat Ik u zal wijzen" (Gen. 12, 1).
Diep verankerd in hun psyche lag het besef
dat het beter is hoopvol onderweg te zijn
dan te arriveren..
Peregrinatio was het uiterlijke vertoon
van een innerlijke verandering,
een metafoor en een symbool voor de reis
naar dieper geloof en grotere heiligheid en naar God,
die het christelijk leven is.
Om pelgrim te zijn,
moest je leven in naleving van Jezus,
zijn kruis op je nemen en erkennen
dat we in deze vergankelijke wereld
geen blijvende stad hebben.
"Een weg ten leven zijt gij, niet het Leven...
En er is geen mens die zijn woning bouwt op de weg,
maar hij loopt erop:
en zij die de weg gaan,
hebben hun woning in het vaderland.
Naar het einde van de weg kijken de reizigers uit
en daar verlangen zij naar,
en omdat wij reizigers en pelgrims op deze wereld zijn,
zouden we altijd moeten denken
aan het einde van de weg,
dat is: van ons leven.
Laten we niet de weg méér liefhebben
dan het land waarheen hij leidt.
Laten we,
als we onderweg zijn als reizigers,
niet verstrikt raken
in allerlei aardse verlangens en lusten,
maar onze gedachten vervullen
met hemelse en geestelijke dingen,
onze herkenningmelodie:
"Wanneer zal ik komen en verschijnen
voor het aangezicht van mijn God?"